

Deixeu que els guerrers escoltin

«Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον...» / «Conta'm, Musa, de l'home de gran ardit...», comença l'*Odissea*. Tot invocant una de les donzelles divinals que parlaven a cau d'orella de poetes i oradors, Homer, a l'alba de la nostra cultura –qui sap si cap al s. IX aC–, demanava un raríssim do: la inspiració. Un impuls, però, que per als rebesavis hel·lens no només era la flama de l'acte creatiu, sinó també i sobretot un llampec d'eloqüència, saviesa i candorosa persuasió.

Patrícia Maseda (Girona, 1977), mitjançant la seva escultura en paper i cartró s'acosta a la invocació homèrica. Fermament infatigable i amorosament pacient, treballa els seus materials, finits i humils, fins que, en un exercici que no és atzar, sinó entusiasme –del grec *énthous* (ἐνθους), “inspirat pels déus”– entre els seus plecs informes es revela una forma, ara eterna i noble perquè evoca les llegendes dites clàssiques precisament perquè no moren. Els rostres i les siluetes que s'hi endevinen mai no són evidents, car és l'espectador qui les ha de completar: tant les gestes de l'antigor explicades a la vora del foc com tantes propostes de l'art contemporani comparteixen l'afany d'atiar el pensament crític i propi abans que l'alliçonament. Així, com en cadascuna de les exposicions de l'artista –al local dels Amics del Museu d'Art de Girona, Les Bernardes de Salt, l'Espai Gatassa de Mataró, Temps de Flors de Girona...–, entre el 15 de setembre i el 25 de novembre de 2018 el Museu d'Art de Cerdanyola és literalment el *mouseïon* (μουσεῖον), el “lloc consagrat a les Muses”. I no només a elles, que no ho sentiu?

Sensible a les múltiples manifestacions del sagrat, Patrícia Maseda convida a passejar sota l'olivera grega, l'avellaner celta, el roure germànic... Cap a mil set-cents anys després d'Homer va cantar Þórbjörn Hornklofi. La seva *Hrafnsmál* s'inicia manant silenci, perquè reproduirà la conversa del corb i la valquíria, una de les filles del déu nòrdic Odin –inspirador dels poetes, veu el visible i l'invisible ensems–. Les valquíries coneixen la primigènia llengua dels ocells, com les muses parlen la llengua il·luminadora de l'Olimp. Les seves veus pregones romanen en els mites i l'art. Per sentir-les i copsar-ne la força transformadora només cal endinsar-se als *Diàlegs amb el mite* de Patrícia Maseda i restar amatent. El que vindrà, serà màgia: «Deixeu que els guerrers escoltin...» / «Hlýði hringberendr...».

Pere Parramon (Girona, juliol de 2018)